

ČERVEN 2024

Pravá radost

Pokoj a dobro

Formační část čtvrtletníku SFŘ v České republice

„Slova, která jsi mi dal, dal jsem jim a oni je přijali a vpravdě uvěřili, že jsem vyšel od Tebe, a poznali, že jsi mě poslal.“

Řehole SFŘ - Předmluva - O těch, kteří konají pokání

Úvodník - Jako ptactvo nebeské

Jakou nekonečnou inspirací ke chvále Boha je nám Stvoření! Takový zpěv ptáků. Ani nesejde na tom, zda Stvořitele opěvuje skřivan třepetající se v povětrí, největší z řádu pěvců krkavec či páv v zámecké zahradě, divoká kačena na potoku, pestrý papoušek nebo šedivý vrabec z křoví. Každému je dán jeho typický habitus i způsob projevu ...a všechny jsou správné.

Máme se hodně co učit. Snažme se naslouchat a vnímat jednotu i rozmanitost Stvoření. Jako čirý projev Boží lásky. Inspirující i v tom, jak lze chválit beze slov. Vzletem i zpěvem. A nic na tom, když nám není dán pronikavý hlas či dokonalý sluch. Nejlépe je zpívat, vzlétat a chválit srdcem.

Vendelín pozorujíc rehka a konipáska naslouchajíc kosům,
kohoutovi a ostatním v jednotném chvalo zpěvu

Františkánská spiritualita

ŘEHOLE SEKULÁRNÍHO FRANTIŠKÁNSKÉHO ŘÁDU

Hlava II: ZPŮSOB ŽIVOTA; článek 4

Řehole a život sekulárních františkánů je toto: zachovávat evangelium našeho Pána Ježíše Krista podle příkladu sv. Františka z Assisi, který od Krista [čerpal] podněty pro svůj život a učinil jej středem svého života s Bohem a s lidmi. Kristus je dar Otcovy lásky a cesta k němu. On je pravda, do které nás uvádí Duch Svatý. On [sám] je život, který nám přišel dát v hojnosti.

Sekulární františkáni se kromě toho mají často věnovat četbě evangelia. Z evangelia mají přecházet k životu a ze života k evangeliu.

Život s Božím slovem

Snad každý bychom mohli najít něco, co nás oslovilo při četbě Písma svatého. Za sebe bych rád připomenul text ze závěru Markova evangelia /Mk 16,15/ – *jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu stvoření...* Tato věta o evangelizaci byla heslem našeho ročníku v litoměřickém semináři, měli jsme ho i na ročníkovém tričku a hrdě jsme ho nosili na společné akce. Zároveň pro mne toto téma vždy bylo jakousi srdeční záležitostí. Často jsem si říkal, že je jedno, jestli to bude stará nebo nová evangelizace – ale ať je aspoň nějaká a pořádná, opravdová. Abychom se nebáli jít za lidmi, kteří Krista nepoznali. Na kněze jsme byli vysvěceni v létě roku 1989, a tak jsme ještě ani netušili, jak brzo naše heslo budeme moci svobodně uvést do praxe....

Když měl svatý František ve své době touhu hlásat evangelium muslimům třeba ve Svaté zemi, tak co by asi dělal dneska? Věřím, že by i nyní zvěstoval evangelium všemu stvoření... A dnes by nemusel chodit do Egypta nebo Palestiny. Stačilo by vyjít ven z kláštera někde v Assisi nebo Porciunkuli a oslovit někoho z těch tisíců turistů, kteří obdivují nádhernou výzdobu našich chrámů, ale nic nevědí o jejich smyslu...

Ohledně mého života, několikrát jsem si zkusil otevřít Boží slovo Františkovým způsobem. Tedy se pomodlit a otevřít namátkově Bibli a číst, kam mi oko padne. Ať sám Pán řekne, co si ode mne přeje nebo jak řešit danou situaci. Několikrát jsem našel to, co jsem opravdu potřeboval.

Jednou se stala taková legrační i poučná příhoda na týdenním evangelizačním programu v Bartošovicích v Orlických horách. Je to už víc jak 25 let. Měli jsme se ten den rozhodnout, jestli zůstaneme doma, nebo půjdeme na výlet k Pastvinské přehradě a tam přenocujeme. Hlasovali jsme a bylo mírnou většinou rozhodnuto, že budeme doma. Ovšem bylo to takové Pyrrhovo vítězství. Podle atmosféry ve společenství bylo vidět, že ta přehlasovaná menšina řešení vnitřně nepřijala. A tak jsme si řekli – nechme promluvit Boží slovo. Byl jsem určen, abych po modlitbě otevřel Bibli a tam třeba najdeme správné rozhodnutí pro všechny. Já vzal Bibli trochu nešikovně, a nakonec jsem ji otevřel až vzadu, kde není žádný text ale jen mapy biblických krajin. Když jsme uviděli mapu Svaté země a vedle ní rozlehlé moře, museli jsme se smát. To moře bylo pro nás jasný symbol Pastvinské přehrady. Tu velkou vodu na mapě jsme prostě vzali jako Boží znamení, a nakonec tedy šli na dvoudenní výlet...

A co bylo úžasné – všichni jsme najednou našli jednotu. Pán nás takto dal dohromady. Byl to krásný výlet s přenocováním pod širákem na louce u přehrady a byl to jeden z nejhezčích zážitků na našem týdenním pobytu....

Je to tak. Pán si všímá i zdánlivých drobností a když jsme otevřeni jeho vedení a pomoci, on nám jde na proti...

všem žehná br. Bernard Jan Linhart

O PRAVÉ DUCHOVNÍ RADOSTI

2. životopis podle Celana

LXXXVIII. Kapitola

Chvála duchovní radosti, zlo sklíčenosti

125. Světec své bratry často ujišťoval, že duchovní radost je nejjistějším prostředkem proti nástrahám a lstem zlého ducha. Říkával totiž: »Dábel nejvíc jásá, když může Božimu služebníku vyrvat radost ducha. Nosí s sebou prach a podle libosti jej hází do záhybů svědomí, aby pošpinil čistotu svědomí a ryzost života. Je-li však srdce naplněno duchovní radostí, marně stříká had svůj jed. Zlí duchové nezmohou nic proti Kristovu služebníkovu, když ho zastihnou plného svatě radostnosti. Je-li však mysl malátná, bez útěchy a smutná, snadno se stane kořistí smutku nebo marných radovánek.«

Proto se světec snažil žít radostně a zachovával si »pomazání ducha i olej radosti«. Bedlivě se vystříhal sklíčenosti, jako by to bylo největší zlo. Jakmile zpozoroval, že vstupuje do jeho duše, rychle se ponořil do modlitby. Říkával totiž: »Božího služebníka mohou některé věci zmást, ale pak se má rychle ponořit do modlitby a před Nejvyšším Otcem setrávat tak dlouho, až se mu zase vrátí radost ze spásy. Setrvá-li v zá dumčivosti, trudnomyslnosti, zbytní v něm ono babylónské zlo, které srdce nahlodá jakoby rzí, nebude-li brzy slzami vyhlazeno.«

Svědectví, doteky

Kosmologie podle Listu Koloským

Úvod:

List Koloským byl napsán ve 2. polovině 1. století. V té době lidé znali jen to, co viděli svýma očima. Země kolem Středozevního moře ovládala Římská říše a helenistická kultura pronikala do všech končin. Svět vykládali filosofové, u Židů náboženské autority. I rané křesťanství se zapojilo do výkladu světa. Klíčovou událostí byla víra v Kristovo vzkříšení, které křesťané promýšleli do oblastí lidských, společenských i kosmických. List Koloským představuje nejúplnější kosmologii postavenou na Kristu, který dává smysl všemu „na nebi i na zemi“. Právě tuto nauku potřebuje dnešní svět. Vědecké bádání se dostalo do hlubin vesmíru a kvantová fyzika do nitra hmoty. Biologové nahlíží na fungování života a jsou fascinováni mnoha ekosystémy, bez nichž bychom nemohli existovat. Vždyť i naše jídlo je výsledkem mnoha úžasných procesů. Společnost je propojena informačními sítěmi, které mají obrovský potenciál. Technika je na takové úrovni, že pomocí ní může lidstvo zlikvidovat samo sebe. Kdo nám dá naději? List Kolosanům představuje křesťanský základ pro kosmologii 21. století. Nejen vědci, ale i většina lidí se v úžasu ptají po smyslu našeho kosmu. Měli bychom se více věnovat kosmologii „v Kristu“.

List Koloským:

Autor Listu Koloským předkládá rozpracovanou výpověď o vztahu Krista a světa (kosmu). Celé stvoření, jak pozemské, tak kosmické, má svůj původ, trvání i završení v Kristu. Kristovo kosmické tělo zahrnuje všechny síly a procesy, které ve světě probíhají. Tak se Bůh stává skrze svého Syna tvůrcem i opatrovníkem celého stvořeného světa. Podle dobové filosofie je kosmos božské tělo, jehož soudržnost je udržována božskou silou. Autor Listu Koloským navázal na tuto představu a vyložil ji tak, že Kristus je hlavou všeho stvoření (hlava znamená původ i vládu) a to od počátku a natrvalo. *Skrze něj bylo všechno stvořeno a skrze něj a v něm bylo vše také obnoveno a uspořádáno do nové jednoty a stability. Stejně jako pozemský svět je i celý kosmos v Kristu již vykoupen a je mu jako hlavě podřízen.* (Tato kosmologie je jedinečná v celém Novém zákoně.) Jak apoštol Pavel, tak další autoři očekávali totální proměnu, zničení tohoto světa a nastolení nové reality, a to na konci světa při druhém příchodu Kristově. *Autor Listu Koloským nabízí vizi harmonického Kosmu, neboť „skrze něho /Krista/ a v něm bylo /Bohem/ smířeno všechno co jest, jak na nebi, tak v nebesích, protože smíření přinesla jeho oběť na kříži (Ko 1, 20) a „on je hlavou všech mocností a sil“ (Ko 2,*

10). *Ježíšův „příběh“ má kosmologický charakter, celé stvoření je od počátku vztaženo na jeho osobu a také stvoření má již podíl na smíření skrze jeho smrt na kříži. Skutečnost spásy skrze Ježíše Krista již člověk přijímá na křtu, pro autora znamená primárně radikální obrat člověka, jenž se projevuje změnou způsobu života a jednání (v bytí je člověk novým člověkem).*

Kosmologie:

Jaké síly ovládají svět lidí, svět živé a neživé přírody, celý kosmos? Někteří lidé chtějí svět uchvátit, stát se pány všeho. Nepřemýšlejí o původu světa a o jeho smyslu, pro ně je to všechno „věc“. Lidská důstojnost je nezajímá. Existence živých bytostí, biodiverzita je jim lhostejná. Budoucnost je pro ně „po nás potopa“. Oni jsou na prvním místě. Proto jsou vztahy deformovány nebo zcela přerušeny. Dostali jsme se do stádia, kdy je Země vážně ohrožena: klimatickou změnou, zavalením odpadky, hromaděním zbraní, odpíráním lidské důstojnosti.

Co nabízí křesťanství? Klíčovou postavou je vzkříšený Ježíš Kristus. V něm bylo stvořeno všechno, on předchází všechno, všechno v něm spočívá. Nic ve stvořeném světě nemůže existovat mimo Krista. On obnovil vztah mezi Bohem a člověkem. Skrze Syna je vše stvořeno a skrze Syna je vše uvedeno do nového stavu ve vztahu k Bohu. Smířeno je všechno jak na zemi, tak v kosmu. Nejsou žádné síly, skrze které by mohlo být dosaženo něčeho mimo Krista, protože v něm je vše obsaženo. Skrze ukřižovaného a vzkříšeného Ježíše Krista byly všechny vztahy obnoveny. Podle evangelií je Ježíš přítomen v těch, kterým jsme pomohli nebo je uprostřed těch, kteří se shromáždili v jeho jménu. Podle Ko 3,11 je Kristus všechno a ve všech.

Jak můžeme tyto skutečnosti prožívat v běžném životě? Například když jíme, můžeme si s radostí uvědomovat, že je to projev lásky Krista k nám. Jídlo je plné „vztahů“. Suroviny vznikly v přírodě přes mnoho ekosystémů, na zpracování se podíleli lidé se svými schopnostmi. Ježíš se nám zjevuje skrze tyto vztahy. Jídlo není pouhá věc, ale odráží přítomnost Krista, protože v něm všechno spočívá.

Jiří Šenkýř OFS

Literatura:

Mireia Ryšková: List Koloským

Český ekumenický komentář k Novému zákonu, Praha 2018 (přímé citace jsou psány kurzívou)

Poznáváme české terciáře

Člověk - František Chloubá OFS

Otec, manžel, dědeček, politik, běžec na dlouhé tratě a technický redaktor čtvrtletníku SFŘ

Liberec je v Čechách na severu a Plzeň zase na jihozápadě. Vzdálenost 200 km. Jako běžec dlouhých tratí do Plzně zatím nedoběhl a tak si dopisujeme elektronicky. Z jeho odpovědí voní skromnost. František se od začátku divil, proč jsem si vzpomněl právě na něj. Odpověděl, že prý není nijak příkladný. Ale v mém podvědomí je už dlouho uložen jako pokorný člověk, který si je vědom toho, že všichni jsme součástí velkého celku a že každý můžeme přispět tím málem co máme, čím jsme sami byli obdarováni. Někteří své dary nepoužíváme, ale František Chloubá je druhým nabídnul s důvěrou v Boží pomoc a s vědomím, že patří k obyčejným lidem jako ostatně my všichni. Náš rád se skládá právě z obyčejných lidí žijících ve světě a on i v místní politice.

Napiš mi něco o své rodině a o svém dětství.

Jsem rozený pražák, pokřtěný hned po narození v porodnici v Londýnské ulici na Praze 2. Prý tam byla kaple. Rodiče nebyli ani jeden věřící, takže křest má na svědomí babička z matčiny strany. U ní jsem taky strávil polovinu dětství, protože matka byla v domácnosti, jak bylo tehdy ještě častým zvykem, a uchylovala se s námi na venkov, kde bylo příjemněji než v Praze. Po čas té poloviny u babičky jsme chodili v neděli do kostela a babička mě učila před spaním pokleknout a odříkat modlitbu. Když jsme přijeli do Prahy, nechodilo se do kostela ani nebylo vyžadováno pokleknutí před spaním. Od té doby jsem trochu rozpolcený. Někdy kolem devátého roku věku jsem v létě zabloudil v lese, když jsem hledal houby. Strašně jsem se bál, že nenajdu cestu ven, tak jsem se začal modlit (bylo to u babičky). Modlitba zněla asi takto: Pane Bože, vyveď mě z toho lesa a já v Tebe začnu věřit. Během minuty jsem se ocitl na kraji lesa u silnice, kterou jsem znal, asi kilometr od domova. Ještě cestou domů jsem na svůj slib s radostí zapomněl. Vzpomněl jsem si na něj až v sedmadvaceti letech, když mne má budoucí žena přivedla k víře. Tolik k začátku mé cesty.

Jak ses setkal s Bohem?

Pocházím, abych tak řekl, z rozvrácené rodiny. Naši se rozvedli, když mi bylo deset, a rozchod to byl hodně bouřlivý, mírně řečeno. Tak jsem se vlastně stal dítětem ulice, ač jsem měl domov a matku, která ale, aby nás dva kluky uživila, si vzala i druhou večerní práci. Kolem třináctého roku mě od toho potulování na ulici zachránili skauti. První pražský oddíl. O tom by se dalo dlouho vyprávět. Manželku jsem poznal při druhé fázi potulování, když už jsem skautům odrostl a ještě neznal lepší smysl života. To už jsem měl skoro za sebou vysokou školu. V roce 1981 jsme se vzali v kostele v Dolním Lánově, já už jako čerstvý konvertita. Společně jsme se usadili v mém dnešním bydlišti. Po dvaceti sedmi letech v Praze jsem už tedy čtyřicet dva let v Rychnově u Jablonce nad Nisou v podhůří Jizerek. Takže už se snad mám právo nazývat František z Jizerek.

Co tvoje rodina dnes?

Abych završil curriculum vitae, mám čtyři děti a šest vnoučat. Teď už bohužel v jednotném čísle, protože manželka po více než dvouletém boji podlehla letos v březnu rakovině. Smrt to byla vpravdě křesťanská. Zemřela obklopena dětmi doma a mohl jsem být u ní do posledního dechu. Dokázala se velmi hezky rozloučit i se svými malými vnoučaty, byla řádně zaopatřena a v podstatě do poslední chvíle dokázala

vzbuzovat radostnou naději. To se nakonec ukázalo i na pohřbu, při němž byl plný kostel vlastně nevěřících. Žena byla dlouhá léta knihovnice a lidé ji měli moc rádi. A když jsem pak na hostině všem řekl, že manželka chtěla, aby se na jejím pohřbu usmívali a radovali se s ní, tak to vzali a usmívali se a radovali. Když nám kdysi soudružka učitelka na základní škole říkala, že křesťani jsou takoví zvrácení, že když jim někdo umře, tak se radují, protože jde do nebe, tak jsem netušil, že to fakt takhle prožiju. Ostatně kdo jiný by měl přijít hned do nebe než žena, která se mnou vydržela dvačtyřicet let.

Jak si se potkal s terciáři?

K terciářům jsem se vlastně dostal omylem. Teta mé ženy, pražská terciářka, nám jednou vzkázala, že se máme stavět v libereckém Vesci. Tehdy tam měli společný dům františkáni a školské sestry. Prý nám něco chtějí. Ujal se nás otec Radim. Sice netušil, co nám chtějí, ale sdělil, že chce založit společenství mladých. Byli jsme tehdy dva manželské páry ve stejné věkové kategorii, zatímco existující společenství bylo vesměs o dvacet až dvacetpět let starší. Tenhle začátek s františkány mohl být někde kolem roku 1987. Přesněji to věděla manželka, ale ta už nám to bohužel nepoví. Druhý manželský pár po krátké době odpadl, takže jsme nakonec byli začleněni mezi ty starší. Scházeli jsme se tehdy po bytech a vedle toho jsem často navštěvoval františkány a modlil se s nimi breviář, protože tyhle návštěvy byly čirá radost. Působilo to trochu jako odbojová činnost, ale takhle jsem to tenkrát nevnímal.

Po změně režimu jsi začal být aktivní v místní politice na malém městě...

V roce 1989 jsme byli v listopadu s manželkou v Římě na svatořečení Anežky České. Tam jsme jeli zpoza opony, zpátky jsme se vraceli do svobody. To byl další mezník v životě. Samozřejmě jsem se trochu veřejně angažoval hlavně proto, že v našem miniměstečku bylo málo těch, kteří by se chtěli projevit. Tak se stalo, že jsem se dalším omylem stal starostou, protože nikdo jiný to nechtěl vzít. Takhle to vydrželo dvacet čtyři roky. Vítězství ve volbách nebyla drtivá, spíš s odřenejma ušima. Ale to je asi správně. Za tu dobu jsem ve funkci dost zblbnul, aniž bych si to sám uvědomoval. Vítězit drtivě, to by ze mne byl teprve magor.

Jaké pocity jsi měl jako politik?

Sice jsem si celou dobu opakoval, že ti občané mě platí a já jsem povinen jim za to odvést maximum, musím je pozorně poslouchat, nechat si nadávat a vnímat jejich starosti a bolesti. Ale každý, kdo v takové funkci byl, ví, že se nelze zavděčit každému, a taky ví, že si postupem času vytvoříte takový obranný val a občas se nezavděčíte ani tam, kde byste se zavděčit opravdu měli. Prostě jsem byl rád, když mne nakonec po šesti volebních obdobích porazili mladí a já si mohl zrekapitulovat, že to moje starostování zas nebyla taková sláva, jak se to na první pohled jeví.

Lze spojit křesťanství a politiku?

Samozřejmě mi křesťanství dávalo motivaci snažit se něco dělat a dělat to poctivě přiměřeně k vlastním schopnostem. Ale tak to dělal i Havel a ke křesťanství se nehlásil. Terciářství je v tomto směru jen intenzivnější způsob křesťanství. Myslím, že ke službě v politice, tedy ve veřejné správě, by se měl hlásit každý poctivý člověk, tedy i křesťan, pokud k tomu má alespoň trochu předpoklady. Vykuků je v politice dost, tak ať se to aspoň trochu vyrovná. Nebo jinak řečeno, křesťané, zvláště ti ortodoxní, vnímají politiku jako něco nečistého. Jenže politika, tedy správa věcí veřejných, neumí být čistá nebo špinavá. To umí jen lidé. Pokud se křesťan nechce ušpinit politikou, má podobný postoj, jako ti farizeové, co nechtěli vejít k Pilátovi do domu, aby se neznečistili před svátky, a pak ze dvora volali: Ukřižuj ho. Za sebe myslím, že poctivý křesťan má povinnost jít do politiky a poctivě se angažovat. I když chápu, že je to v tom prostředí těžší než v debatním kroužku na faře.

Kraj, ve kterém žiješ je trochu postižen událostmi v Sudetech

Rychnov je poslední německá obec na jazykové hranici. Před první světovou se k češtví hlásili jen tři obyvatelé. I když to byla spíše zásluha obrozenců na obou stranách jazykové hranice, že se to začalo takhle dělit. Kdo chvíli žil v Sudetech, tak to zná. Nikdo nejsme čistokrevný. Rychnov byl za Němců katolický, byť jako všude se po první světové objevilo mnoho volnomyšlenkářů. Teprve po pětáctyřicátém s výměnou obyvatel nastal nezám o křesťanství. Tomu pochopitelně jako všude významně pomohli komunisti. Takže se z této části republiky stalo misijní území. A jak si tak namlouváme, že jsme tu v horách drsní severani, tak jsou taky někteří z nás taková "drsní křesťani". Asi tak o Sudetech.

Jak reagují lidé na politika, který chodí do kostela?

Samozřejmě výhodou malého města je, že všichni o sobě všechno vědí. Věděli od té doby, co jsem se sem přistěhoval, že chodím do kostela. Přesto (nebo možná právě proto) mne v tomto misijním území volili do veřejné funkce. Pravda, někteří pak říkali, že dávám všechny obecní peníze na kostel. A je pravda, že oprava střechy, vitráží a fasády kostela byla dokonána mimo jiné i díky příspěvku z městského rozpočtu. Málokdo si ale přitom uvědomil, že ten příspěvek muselo schválit minimálně osm z patnácti zastupitelů, z nichž kromě mne do kostela nechodil ani jeden. A další výhodou malého města je, že se sejdeme v hospodě, kde po pár pivech a řešení obecních problémů se občas někdo zeptal taky na tu moji víru. Takže jsem byl taky omylem takový trochu misionář. Snad jsem aspoň občas někoho přiměl o tom přemýšlet. To by bylo velké vítězství.

Co tvojí život v místním františkánském společenství? Sekulárním františkánem jsi už 33 let.

Pokud jde o naše terciářské společenství, tak jsem tam byl dlouho jen takovým pasívním naslouchajícím. Dokud byl naživu MUDr. Pur, tak taky bylo čemu naslouchat. Byl to intelektuál, který měl načteno kdeco, dovedl z toho pro nás dělat poutavé výtahy a uměl přednášet. I když kvůli pravidlům jsem i tehdy občas dělal ministra, nenahraditelnou hlavou společenství byl on. Po jeho smrti jsme se ve funkcích různě střídali, protože nás na těch pět povinných postů bylo a je tak akorát. Proto jsem nějaký čas dělal ministra, nějaký čas zástupce ministra a nějaký čas taky sekretáře. Ale tohle nejspíš zná mnoho bratrských společenství, že na funkce je jich jen tak tak. Ostatně myslím, že tohle ani nebylo tím hlavním Františkovým záměrem. Ani Kristus nenutil učedníky, aby si mezi sebou volili funkcionáře. Naše terciářské společenství odpovídá stavu v misijním území, jakým severní Čechy jsou. Setkání máme otevřená všem, kdo mají zájem o svatého Františka. Občas někdo přijde a pak zase nepříjde. Povolání nějak poslední dobou nejsou. Za to samozřejmě může ministr, kterému chybí ten zápal, s nímž František dokázal hlásat radostnou zvěst i ptáčkům a vlkovi.

Jak vidíš budoucnost sekulárního františkánského řádu?

Pokud se ptáš, jak vidím budoucnost řádu, tak v tom jsem optimista. Je-li to Boží dílo, pak ho čeká jen to nejskvělejší a sám Pán si rozhodne, jak ho chce mít. Není-li to Boží dílo, pak ať to klidně zanikne. Ale já věřím, že to je Boží dílo. Akorát my lidi máme pořád tendenci z toho dělat organizaci k obrazu svému. Pořád chceme vyvíjet činnost, prezentovat a zviditelňovat se, jak je to dneska moderní. Ale my přece máme žít podle evangelia po vzoru svatého Františka. To je v dnešní nesmírně bohaté době hodně náročná práce. Ale v podstatě chci říct, že vlastně nejsem schopen posoudit, jestli konáme správně, a tak to nechávám na Bohu a osvícenějších.

Spolupracuješ dlouhodobě s redakcí českého časopisu Zpravodaj bratrských společenství...

Sazbu čtvrtletníku českého Zpravodaje pro vnímám, jako to nejmenší, co jsem schopen pro naše terciáře

udělat. Dělán to mizerně a hlava už nemá tolik nápadů, jako za mlada, abych to dělal lepší a poutavější. Ale vlastně nevím, jestli by bylo opravdu lepší to dělat poutavější, provokativnější. Není to časopis, co se potřebuje prodat, jsou to zprávy z rodiny a formování rodiny, tak proč tomu dávat nabubřelost drahých žurnálů. Zkrátka službička, kterou dělám, je to nejmenší a odpovídá mé líné povaze, takže za ni se spíš omlouvám, že je tak nedostatečná.

Jak čtvrtletník Zpravodaje bratrských společenství vnímáš

Nevím, jestli můžu hodnotit úroveň zpravodaje pro česká společenství, když pro něj tak málo dělám. Občas mi tam, díky mé rozpolcenosti, chybí trochu polemiky. Mám obavu, že někdy vnímáme křesťanskou jednotu jako povinnost jednoho názoru, a nejlépe toho hierarchicky posvěceného. A tak se bojíme přiznat, že se nám něco nelíbí nebo nezdá. Ale musím uznat, že takto chápaný tradicionalismus je ve zpravodaji spíše výjimkou, takže si nemám na co stěžovat. Výhoda sazeče je, že si musí články z titulu funkce přečíst. Díky tomu se dostávám i k těm hlubším myšlenkám, které bych jako pouhý čtenář jen rychle prolít nebo je nechal „na později“. A není jich tam zas tak málo.

Ve svém kraji jsi znám jako běžec, maratonec. Jak jsi k běhu přišel – tedy přiběhl..?

Jestli chceš slyšet o mém běhání... To je tak, že já jsem vlastně levej na všechny sporty. Běh je ale přirozený pohyb, který se na první pohled zdá, že nejde zkazit. Běhat jsem začal na vojně (pro mladé – komunistická povinná prezenční služba, kdy nepřítel byl od nás na západ a vojáky z povolání dělali v drtivé většině politicky spolehliví hlupáci, vojáci tzv. základní služby směli z kasáren jen na zvláštní povolení). Běh jako fyzická příprava byl povolen, a dokonce bylo možno v podstatě legálně vyběhnout do blízkého lesa a tam se cítit chvíli svobodně. V Rychnově jsem si pak našel trasu zhruba dvanáct kilometrů a zjistil jsem, že mi tahle volnost běhu sám kdesi v lese pořád vyhovuje, i když už nejsem zavřený v kasárnách. A tahle čirá radost z běhu mi zůstala, i když ten můj současný pohyb vpřed se už moc během nazývat nedá.

Už máš svůj věk a přesto běháš dál...

Po padesátce jsem došel k závěru, že dvanáct kilometrů je hodně a měl bych ty trasy zkrátit. A pak se mi dostal do ruky onen slavný bestseller Born to run, kde jsem se dočetl o osmdesátiletém indiánovi, který běžel v horách padesát mil, prostě proto, že prý mu nikdo neřekl, že to v jeho věku už není vhodné. Tak jsem se začal zajímat o delší trasy. Nejdřív půlmaraton. Zajímavý výkon, po jehož prvním absolvování jsem měl problém chodit. Pak jsem zkusil maraton a zjistil jsem, že to nejsou prostě dva půlmaratony, ale úplně jiný životní příběh. Nakonec jsem se odhodlal běhat ty opravdu dlouhé trasy, sto kilometrů a víc.

Co ti běh na dlouhé tratě dává?

A tam jsem našel ten svět, který jsem podvědomě hledal. Svět, kdy se ocítáte nejen mimo komfortní zónu, jak se dnes rádo moderně povídá. To je svět, kdy se najednou ocitnete, jak by řekl běžec, úplně v řiti. Nemůžete, a nemáte možnost vzdát, není kam se uchýlit, prostě musíte pokračovat. A pak zjistíte, že každá krize jednou přejde a člověk vydrží mnohem víc, než si myslel. A v tomhle světě jsem se cítil Bohu nejbliž.

To mi připomíná zážitky mystiků... Setkávají se s Bohem jinde než v kostele.

Já jsem vlastně nikdy nebyl dobrý běžec. S dlouhými tratěmi jsem fakt začal poměrně dlouho po padesátce. Ani v mládí jsem nikdy nebyl v atletickém oddílu, takže jsem populární pojmy, jako běžec, úseky, pyramida a podobné poznal až na stará kolena a nikdy jsem je reálně nezkoušel. Takže jsem běhal, jak mi nohy narostly, ale díky chuti do běhání jsem za závody projezdil půlku republiky a poznal kouty, kam bych se asi jinak nevypravil.

Být františkánem ve světě znamená být různými způsoby s lidmi v okolí..

A díky svému stáří a nespořtovní postavě jsem se stal i populární a získal spoustu kamarádů. Tolik tedy o mém běhání. Pro křesťany to asi není žádný vzor. Snad jen ten fakt, že Bůh je i tam, kde byste ho nehledali, v bolesti, zoufalství, krizi i beznaději. Ostatně myslím, že moje žena byla s Bohem v mnohem drsnějších podmínkách chemoterapie, proti nimž je ta nejhorší běžecká krize jen odpolední čajíček.

Mluvíš o nespořtovní postavě- křivá záda... Je to nemoc?

Nikdy jsem je jako nemoc nevnímal. Já jsem totiž celý život ten nejzdravější člověk. Jediným mým, vlastně jen zdánlivým, problémem je Scheuermannova choroba. Je to věc, která je hodně vidět, ale mně nepůsobí skoro žádné problémy. Tahle záhadná choroba prý postihuje 20% hlavně chlapecké populace. Asi v menší míře, protože tak ohnutých lidí, jako jsem já, jsem mnoho nepotkal. Jenže mne záda bolely delší dobu naposledy asi v pětatřiceti, kdy jsme byli s dětmi u slavné léčitelky Patočkové v Semilech. Ta babča tehdy na mne koukla a řikala: Vás bolejí záda. A já, byl jsem tam tehdy kvůli těm dětem, jsem odvětil: To nic není. To je trvalý. Doktoři to říkali. Ona mne hned sprdla: Jíte ovesný vločky? Přiznal jsem, že ne. Ona mi napsala takový recept, směs, které se později začalo říkat müsli. Žádný léky nebo bylinky. Ovesný vločky, med, ořechy, jablko a mlíko. Každý ráno pár lžiček a do čtrnácti dnů záda přestaly bolet a vlastně už nikdy nezačaly.

Takže jakápak nemoc.

Mám pocit, že moje povídání není moc o Bohu a o věrnosti křesťana? Tak snad jen dodám, že ona paní Patočková chodila denně do kostela, vedle něhož bydlela. Od lidí nebrala peníze a pomáhala, i když nechápu, jak to dělala. Jednou jsme za ní byli s dcerou, která už pár dní zvracela i po lžičkách vody a doktoři nás poslali do nemocnice na umělou výživu. Patočková se na ni podívala a řekla: „Nebojte se. Ta bude v pořádku. Dejte jí něco, co jí chutná.“ Odvezli jsme dceru domů, dali jí tehdy oblíbený termix, ona ho snědla a byla zdravá.

Co bys vzkázal na závěr , těm co se někdy bojí zapojit se do politiky?

A možná snad na závěr zajímavé zkušenosti z politického života. I v lokální politice jsou situace, kdy nervy pochodují, jde o hodně veřejných peněz, často se vás snaží potopit i političtí spojenci. Párkrát se mi stalo, že jsem měl problémy se spaním a klepal jsem se strachy, co bude. Vždycky jsem zkusil tu modlitbu tenkrát z dětství z lesa. Prosil jsem, ať mne z toho vyvede. Jen jsem už nesliboval, že v Něj uvěřím. A On mne z toho vždycky nějak vyvedl. Před jednáním zastupitelstva jsem si zvykl prosit anděla strážného, ať se domluví s anděly ostatních zastupitelů, aby jednání bylo klidné. Když jsem na tu prosbu zapomněl, pohádali jsme se a nic kloudného jsme nerozhodli. Ale když jsem nezapomněl, šlo všechno jako po másle. Neomylně! Fakt!

Františkovo vyprávění mě dojal. Narodili jsme se ve stejném roce. Ke Kristu nás oba přivedli naše babičky. Skoro se neznáme, ale jsme spojeni prožíváním života ve stejné generaci. Oba jsme si vědomi toho, že každý jsme jen malou kapkou v moři lidí a andělů. Mám Františka rád i přesto, že se nevidáme. Myslím, že takto jsme všichni nějak propojeni.

Luboš Kolafa OFS

Náš milovaný františkánský „chlívek“

8. května 2024 se uskutečnila Oblastní františkánská pouť na Svatou Horu. „Měla bys, holka, zase někdy jet na Svatou Horu“, domlouvala jsem si, ale protože v květnu je akcí vždycky nad hlavu, musela jsem si domlouvat opakovaně. Co mně napomohlo v rozhodování, byla přítomnost, to znamená mše sv. a přednáška našeho františkánského živla – o Šebestiána Smrčiny. Už v homilii to náš bratr nasměroval tím správným směrem. Zaujala mě jedna jeho myšlenka a sice, že náš život je drama. Drama, které má začátek, zápletku, kdy se musejí překonávat různá úskalí a konec, v lepším případě katarze – to znamená, že překážky byly překonány. „Do nebe nepůjdeme spořádaně v jednom šiku, bez problémů a bez boje“... Tak nějak to o Šebestián řekl a zodpověděl tak moji docela aktuální otázku: Můj vnuk měl vážnou známost. Ale dívka ho ze dne na den po dvou letech opustila. Zamilovala se do jiného! Mě to rozčílilo, na rozdíl od vnuka, který k tomu přistupoval sofistikovaně. „Poběhlice!“ pravila jsem vnukovi. – „Ale babi, jak to mluvíš?“ – „No co, měl s jí jednu vrazit!“ To se vnuk úplně vyděsil. „Babi! To jsi křesťanka?! Já jsem jí to odpustil. A popřál jí, aby s ním byla šťastná!“ Kroutila jsem nevěřičně hlavou. Při homilii o Šebestiána mi to najednou došlo. Život bez boje, bez dramatu, bez odpuštění, kterému předcházela zápas, je jen taková limonáda, kde jsou všichni rozumní, lehce omyvatelní a nic se jich netkne, protože každý opravdový dotyk – bolí. Při přednášce o Šeba / tak se mu říká/ pokračoval v nakousnutém i nadále. Zdůraznil, jak je tělo v duchovním životě důležité a že Boha musíme uctívat i tělem. Nemáme se bát líbat sošky, hladit Pannu Marii. Uvedl příklad, jak k němu přišel jeden člověk o radu, jak přijmout Pannu Marii. A tak mu poradil, aby si pořídil její sošku a tu každý den pohladil a obejmul. Nakonec mu ten dotyčný poděkoval, že po téhle terapii nejen že našel k Matce Boží vztah, ale dokonce si ji zamiloval... Uvedl i svůj osobní příklad. Doma má palandu. Nahoře má „krámy“, dole spí a dno horní palandy má oblepené svatými obrázky. Kam se podívá, tam na něj hledí nějaký svatý, popřípadě i anděl. Zprava sv. František, zleva snad archanděl Michael... Věřím, že v takové společnosti se mu dobře usíná...

Druhé téma přednášky bylo ještě těžší: františkánský řád je řád kajícníků. A o Šeba přiblížil tenhle poněkud otažitý, léta nevysvětlovaný pojem. Kajícník, to je především člověk pokorný. Ne pokorou hrbatý, kdy se naoko tváří skromně, ale když beze zbytku přijímá pravdu o sobě, o tom, že je zkrátka hříšník. Pravá pokora je pravda. A proto nesmím vytěšňovat své viny. A když je uznám, stanu se krotkým, nenáročným člověkem, který ví, že si nic nezaslouží, že na nic nemá právo. Kající duch nás přitom osvobodí.

Tak to je pár střípků z přednášky i z homilie o Šeby, které mě oslovily a pomohly mi na mé cestě františkánským životem. Rovněž setkání s bratry a sestrami z různých společenství rozestých po celé naší zemi, kde „bory šumí po skalínách“ – člověka povzbudí. Vlastně takový terciář nepotřebuje moc. Stačí občas nějaký ten „františkánskej živel“, aby byl povzbuzen ve své spiritualitě, v tom, že je to cestička sice jednoduchá, ale „poněkud specifická“. A že může být rád, že do tohoto „chlívku“ patří.

Věra Eliášková

PODOBENKA Z VÁLKY

V chalupě, kam jezdí někteří do poustevny visí na zdi portrét mladého vojáka v rakouské c. k. uniformě. Z vojenské podobenky svého syna Jana ho nechal zvětšit a zarámovat náš stařeček Jakub. Poté, co v máji 1915 přišla zpráva, že syn se živý z vojny už nevrátí! Jeho bratr, náš děda Ludvík měl 13 roků, jejich sestra Anežka dva.

Proč jsem tam dlouho odložený obrázek pověsil? Abych si připomínal, jak je válka hrozná. Jak bolestně mění osudy rodin, společnosti, celých generací současných i budoucích. A také, abych se u něho modlil za mír ve světě i ve vztazích.

To, že dnes žijeme ve válce slyšíme neustále. Papež František však jako jeden z mála „veřejných“ hlasů mluví o podstatě války – o tak zbytečném utrpení lidí. A snad jako jediný připomíná také nutnost odzbrojení. Neboť i příprava na válku je nesmírné zbídačování bezmocných. Buďme si toho prosím vědomi jako Kristovi učedníci, jako nositelé Františkova odkazu. Válka je zlo! Slovy jedné písničky: „*Válka je vůl*“.

Bitvy však vedeme i když nejsme na frontě. Mezi sebou, ve svých srdcích. Touto svou slabostí jenom potvrzujeme, že nejen naše tělo, ale i naše (moje) mysl se dokáže chovat jako hloupý, neposlušný osel.

pokoj všem přeje Vendelín VáHá

POHLED

Láskyplný pohled Bohorodičky symbolizuje pohled nadpřirozený stejně jako pohled lidsky mateřský.

Mám před očima naši dceru, která si před měsícem přivezla z porodnice svoji dceru. A mám tak příležitost pozorovat, s jakou láskou nahlíží na svůj obraz v zrcadle její tváříčky.

Myslím, že stejně milosrdně shlíží na nás Bůh – jak v sobě zrcadlíme jeho obraz.

Vendelín VáHá

MALÉ ZAMYŠLENÍ

Sesterství a bratrství je jedním ze základních symbolů sekulárního řádu.

Co je bratrství či sesterství? Bratrství nebo sesterství znamená přijmout své lidství a přijmout bez výhrad originální lidství toho druhého. Přijmout člověka takového jaký je.

Luboš Kolafa OFS

RODINNÉ SETKÁNÍ FRANTIŠKÁNSKÉ RODINY

Bylo setkání v Zásmukách jedním z mnoha, které je nám nabízeno, nebo bylo přece jenom něčím zvláštní? Nejlépe, když posoudí každý sám. S vědomím, že každé setkání v Boží blízkosti je dobré, vzácné a milé.

Strohé podmínky dlouhodobě opravovaného kláštera s chladem sálajícím z jeho širokých zdí se projevily jako jedinečné pojítko. Posilující vědomí františkánské prostoty, sounáležitosti, podporující vzájemné láskyplné přijetí.

V pestrém programu, do kterého se radostně zapojilo všech zhruba devadesát účastníků, jsme mohli slavit každý den eucharistickou slavnost, adorovat, vyslechnout dvě podnětné, různě pojaté přednášky, zúčastnit se dvou pobožností. Sloužit svou radostnou přítomností Bohu i sobě navzájem. Od školou povinných dětí až po více než stoletého otce Benedikta. V pozhnaném čase, v místě s výrazným geniem loci historického františkánského kláštera, v kostele zasvěceném Stigmatizaci svatého Františka. V pestrosti celé naší duchovní rodiny vzdávat Bohu díky před Nejsvětější svátostí, při bratření u táboráku i při službě a úklidu. Nebo v osobních rozhovorech, při vyhřívání na sluncem zalité zahradě, v každém pozhnaném okamžiku. Vnímat sounáležitost se všemi přítomnými i v modlitbě propojenými kontemplativními sestrami II. řádu a dalšími momentálně ne přítomnými.

Myslím, že se tady podařilo naplno projevit, že jsme skutečná, živá rodina. Duchovní, františkánsky jednotná i pestrá, radostná, krásná a věrná. Bohu buď za to dík.

Ohlas z cesty ze Zásmuk: „Naše kandidátka Anička mi celou zpáteční cestu nadšeně líčila, jak byla v Zásmukách šťastná, jak jí to obohatilo a povzbudilo. Bohu díky! Mám velkou radost, že tato sestra, která je na začátku své františkánské cesty, zakusila, že františkánství není jen to naše tak trochu nemocné MBS, ale že to může (a má) vypadat jinak. Zažila na vlastní kůži skutečné bratrství a byla za to velmi vděčná.“

zprostředkoval Vendelín OFS

Formace

OSLAVA DARU STIGMAT SVATÉHO FRANTIŠKA: 1224-2024

Texty: 1 Celano 94-95, FF 484-486; Legenda maior 13, 1-10, FF 1222-1236; Chvály Boha Nejvyššího, FF261; Požehnání bratru Lvovi, FF 262; 2 Celano 49, FF 635.

Hagiografické prameny nám říkají, že František z Assisi se po intenzivním období apoštolské činnosti odebral na horu La Verna, aby prožil období půstu a modlitby, jak bylo jeho zvykem. Právě v tomto kontextu ticha a modlitby přijal Poverello návštěvu okřídleného serafa, protože jen v tichosti může člověk slyšet a být otevřený slovům druhého. Na hoře La Verna se naplnila hluboká touha, která motivovala Poverella následovat Krista a zcela se mu připodobnit, v jeho setkání s Ukřižovaným, který vtiskl znamení své lásky na Františkovo srdce a tělo. Svátý Bonaventura shrnuje Františkovu zkušenost takto: „Pravá Kristova láska přetvořila milujícího ve věrný obraz Milovaného“ (Legenda maior 13,5, FF 1228). Setkání s Milovaným se stává písní chvály; a po svém setkání s Ukřižovaným složil František Chvály Boha Nejvyššího, modlitbu, která vyvěrala ze srdce plného lásky, zcela zaměřená na božské „Ty“: „Ty jsi svatý Pán, jen ty jsi Bůh, jenž dělá zázraky. Ty jsi silný. Ty jsi veliký. Tys nejvyšší.“ (Chvály Boha Nejvyššího 1-2, FF 261).

Při slavení osmistého výročí daru stigmat jsme jako františkánská rodina zváni, abychom obnovili rozměr modlitebního a kontemplativního ticha v našem každodenním životě, ticha, které nás staví před to podstatné, co nám umožňuje rozpoznat naši touhu po nekonečnu sídlící v našich srdcích, které nám umožňuje naslouchat sobě, druhým a Bohu. I dnes je Poverello prezentován jako člověk, pro něhož bylo naslouchání životním stylem: „Svátý František slyšel hlas Boží, slyšel hlas chudých, slyšel hlas nemocných a slyšel hlas přírody. Z nich učinil způsob života. Mou touhou je, aby semeno, které zasel svatý František, mohlo vyrůst v srdcích mnohých.“ (Fratelli tutti 48).

Poté, co obdržel posvátná stigmata, „sestoupil František z hory a nesl na sobě obraz Ukřižovaného, ne vytesaný rukou umělce na kamenných, nebo na dřevěných deskách, ale napsaný prstem živého Boha na údech těla“ (Legenda maior 13:5, FF 1228). A tak, jako se Boží prst dotkl Františka, i on sám jde nyní vstříc chudým, nemocným a potřebným, aby se jich dotkl a předal jim tuto Boží lásku. Františkovo setkání s Ukřižovaným ho přimělo k setkání s těmi, kteří byli ukřižováni v průběhu dějin a jejichž bolest si přál zmírnit. Vidíme to u svatého Bonaventury v příběhu muže, který trpěl zimou: „Zapálen žářem božské lásky natáhl František ruku a položil ji na něho. A opravdu, věc podivuhodná! Pod dotekem té svaté ruky, v níž se skrýval žár zapálený serafickým žhavým uhlím, přestalo náhle toho muže mrazit a zalilo ho uvnitř i zevně takové teplo, jako by nějaká plamenná síla sopouchem peci na něho vyrazila“ (Legenda maior 13, 7, FF 1231). Když si připomínáme a slavíme událost, kdy se Ukřižovaný dotkl Františka, vede nás to, abychom vyšli ze sebe a šli „se dotýkat Kristova trpícího těla v druhých“ (Gaudete et exsultate 37) a zároveň, abychom se nechali dotknout a zasáhnout četnými dramatickými příběhy bolesti a utrpení, které sužuje tolik našich bratrů a sester po celém světě.

z textů určených generálními představenými ke společnému slavení 800-stých výročí v celé Františkánské rodině

připravil Vendelín OFS

JEDNOTNÍ V RŮZNOSTI = BRATRSTVÍ

Před téměř deseti lety napsal bratr Jirka Šenkýř o rozmanitosti:

„Církev má dnes přes miliardu osob, každý jsme naprosto jiný. Biologicky jsme každý jedinečný, máme svoji unikátní DNA, jinak jsme vyrostli a dostali jsme jiné dary Ducha svatého. Jak může taková různost vytvořit jednotu, když ani dva partneři v manželství se mnohdy neshodnou? Kdyby byli všichni stejní, byli by vzájemně zaměnitelní, dali by se naskládat do stejných přepravek a rovnat na palety... Papež František používá přiléhavý obraz. Kdyby byli všichni stejní, byli by jako povrch koule. Všechny body koule jsou stejně vzdáleny od středu, nikdo nevyčnívá. Je to pěkné, praktické, dokonalé, ale za cenu ztráty osobitosti jednotlivce. A to Bůh v Trojici nechce. Chce, abychom byli jako mnohostěn – každá ploška je jiná, ale dohromady tvoříme jeden celek. Každá ploška vyjadřuje osobitost každého z nás. To, že tvoříme celek, představuje jednotu.“

V Generálních konstitucích Sekulárního františkánského řádu je uvedeno:

... v článku 34

Kde to vyžaduje prostředí a potřeby členů, mohou být v rámci bratrských společenství pod vedením jedné rady vytvářeny sekce nebo skupiny sdružující členy, kteří mají specifické potřeby, společné zájmy nebo tutéž činnost. Tyto skupiny si mohou stanovit zvláštní pravidla, týkající se jejich schůzek a činnosti, musí však zůstat zachována věrnost požadavkům vyplývajícím z příslušnosti k jednomu bratrskému společenství. Národní stanovy určí vhodná kritéria pro vytváření a činnost těchto sekcí nebo skupin.

... v článku 36

1. Velkou pomocí v duchovním a apoštolském rozvoji SFŘ mohou být bratři a sestry, kteří se soukromými sliby zavazují žít ducha blahoslavenství a stávat se disponovanějšími ke kontemplaci a ke službě bratrskému společenství.
2. Tito bratři a sestry se mohou sdružovat do skupin podle stanov schválených národní radou nebo, jestliže se tyto skupiny rozšíří za hranice jednoho státu, předsednictvem mezinárodní rady SFŘ.
3. Takové stanovy musí být v souladu s těmito Konstitucemi.

... k tomu bratr Václav Němec dodává:

Oba články se nacházejí v kapitole III Život v bratrském společenství oddíl 1 Obecné zásady GK. Předcházející čl. 33 uvádí, že při vedení a koordinaci bratrských společenství a řádu je třeba rozvíjet osobnost a schopnosti jednotlivých bratří a sester i jednotlivých bratrských společenství při respektování mnohosti způsobů vyjádření františkánského ideálu a kulturní různosti.

Proto čl. 34 poskytuje možnost vytváření sekcí nebo skupin v rámci MBS SFŘ sdružujících členy, kteří mají specifické potřeby, společné zájmy nebo tutéž činnost, aby se tyto jednotlivé skupinové zájmy nestaly

zdrojem nesvárů a případného vzájemného utlačování mezi těmito skupinami v bratrském životě tohoto MBS při společném setkávání všech s jediným programem jako jedinou možnou formou bratrského setkání společenství. Rozdělení do sekcí v rámci MBS dává možnost uspokojení skupinových zájmů jedněch členů, aniž by to bylo na úkor skupinových zájmů druhých členů. Své specifické zájmy a potřeby tak každá skupina uspokojuje na své schůzce. Všichni se pak setkávají na společenství, kde se sdílejí a projednávají věci potřebné pro celé MBS, které vede jedna rada MBS.

Vhodná kritéria pro vytváření a činnost těchto sekcí nebo skupin mají určit Národní stanovy. Současné NS takovéto kritéria neobsahují, neboť o ně nebyl zájem.

Způsob života sekulárních františkánů popisuje naše Řehole v hlavě II a GK v odd. 1. kap. II. Pokud někteří sekulární františkáni cítí potřebu žít více hlubším, náročnějším a obětavějším způsobem života a uzavřou pro to soukromé sliby zavazující žít ducha blahoslavenství, čímž se mohou stát disponovanějšími ke kontemplaci a ke službě bratrskému společenství, mohou se sdružovat do skupin podle stanov schválených národní radou. Nejedná se pak ale o nové MBS, takže zřejmě zůstávají členy svého MBS. Praktický výklad tohoto článku přísluší generální kapitule SFR.

O přirozené potřebě někam patřit, vytvářet jednotu i o hledání vlastní cesty, zaznělo z úst bratra Martina Dulaje národního formátora SFR SR na formačním semináři slovenských sekulárních františkánů:

„V touze hledat cestu k Bohu se nám někdy zastírá, co už jsme dostali – profesními františkánskými sliby jsme se přihlásili k evangelijnímu prožívání, získali jsme bratrské společenství, Řeholi jako pravidlo života i plnost posvátného života.“

A z naší národní rohožkové kapituly v roce 2023 v kontextu bratrské jednoty vyplynulo:

Zažíváme-li jistotu Božího Otcovství, jsme na pevném základu všeobecného bratrství. To je pro nás zásadní, protože františkánství je postaveno na žitém bratrství. Konkrétně to pro nás znamená být tady pro druhé a ochotu dělit se s druhými. Sdílet se o všem co nás spojuje, co je podstatou naší společné cesty, ve vzájemné důvěře.

Díky bratrskému společenství může každý z nás zjistit, kým skutečně je: milovaným hříšníkem. To nám umožňuje pokorně jít s druhými i v jejich slabosti a jinakosti. Jsou totiž Božími dětmi stejně jako my se svými nedostatky. Díky tomu můžeme i respektovat rozmanitost jako předpoklad jednoty, a dokonce se z ní i radovat.

Poznámka VV: Současná Národní rada snahy o propojování ve skupinách podle vlastních charismat v jednotě celého společenství nazývá *horizontální komunikací* v řádu. A v podpoře otevřenosti františkánského charismatu je podporuje. Vždy, když vycházejí z bratrské důvěry vůči sobě navzájem, z odevzdanosti Duchu Pravdy.

editoval Vendelín OFS

O františkánské svobodě Božích dětí aneb Duch svatý a charismata pro každého z nás

Sv. František: Ó, jak blažení a požehnaní jsou ti muži a ženy, když toto činí a v tom vytrvají, neboť na nich spočine Duch Hospodinův (srov. Iz 11, 2) a učiní si u nich přibýtek (srov. Jan 14, 23) a domov, a jsou dětmi nebeského Otce (srov. Mt 5, 45).

František i jeho následovníci vždy žili ve svobodě. Františkánská spiritualita znamená svobodu. A k rozvoji svobodného myšlení každého jednotlivého křesťana a zároveň františkána povzbuzuje také i řehole a Konstituce.

V každém z nás tedy může sídlit Duch Boží a každý z nás může svobodně využívat jeho darů ve svobodě Božích dětí a v úctě k pravidlům našeho řádu.

KONSTITUCE ČL. 9/ I SPIRITUALITA SEKULÁRNÍHO FRANTIŠKÁNA NENÍ ANI TAK DETAILNÍM PROGRAMEM, KTERÝ MÁ BÝT UVEDEN DO PRAXE, JAKO SPÍŠE PROGRAMEM ŽIVOTA SOUSTŘEDĚNÉHO NA OSOBU KRISTOVU A NA JEHO NÁSLEDOVÁNÍ

Dále cituji některé úryvky z webu vira.cz, který provozuje Arcibiskupství pražské - Pastorační středisko, k lepšímu pochopení jak pod vedením Duchem svatým můžeme žít jako františkáni soustředění na osobu Krista ve františkánské spiritualitě.

Výpisky z webu:

Duch svatý neuděluje jen sedm darů, ale uděluje jich nespočet. Všichni jsme totiž Duchem Božím "vybavováni" k tomu, abychom "mohli být užiteční" (1 Kor 12,7). Jeho dary jsou tedy rozmanité tak, kolik existuje lidí a situací, ve kterých se lidé nacházejí... (O 30 (slovy třiceti) darech Ducha svatého píše komunita Blahoslavenství <https://www.blahoslavenstvi.cz/file/4697/07-prehled-a-charakteristiky-jednotlivych-charismat.pdf>)

Dary jsou sice rozmanité, ale je pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale je pouze jeden Pán. A jsou různé mimořádné síly, ale je pouze jeden Bůh. On to všechno ve všech působí. **(1 Kor 12,4-6)**

Dary od Boha, které jsme dostali, přinesou užitek, radost a uspokojení nám samým tehdy, když je budeme používat k obohacení druhých a ne pro vlastní sebeuspokojení, sebezajištění, pro pocit vlastní výjimečnosti... (<https://www.vira.cz/texty/tema-tydne/kazdy-jinak-ale-kazdy-nejak>)

Jde tedy o součinnost různých osob s různými obdarováními a to s tímto výsledkem:

Ale ovocem Ducha je láska, radost, **pokoj**, shovívavost, vlídnost, dobrota, věrnost, tichost, zdrženlivost. Proti takovým věcem se nestaví žádný zákon. (Gal 5,22-23)

Z katecheze papeže Františka:

A je to dar Ducha, který je někomu daný ne proto, aby byl lepší než druzí nebo proto, že si to zasloužil; je to dar, který dotyčnému dává Bůh, aby jej stejně bezplatně a s toutéž láskou mohl dávat **do služeb celého společenství, pro dobro všech.** Řečeno lidštěji: „Bůh dá tuto kvalitu, toto charisma dotyčné osobě nikoliv pro ni samu, ale aby sloužilo celému společenství.“....

Naučme se rozlišovat:

Každý z nás by se tedy správně měl ptát: „Je nějaké charisma, kterému Pán dal milostí svého Ducha vzniknout ve mně a které moji bratři v křesťanském společenství rozpoznali a podpořili? A jak se k tomu daru chovám já? Žiji jej velkodušně a dávám jej do služeb všem, a nebo jej přehlížím, a nakonec na něj zapomenou? **A možná se ve mně stává důvodem pýchy, takže si stále na druhé stěžuji a nárokuji si, aby ve společenství bylo po mém?**“ Charisma je dar. Dává jej jedině Bůh!

Běda proto, stanou-li se tyto dary důvodem závisti, rozdělení a žárlivosti! Jak připomíná apoštol Pavel ve 12. kapitole prvního listu Korintánům, všechna charismata jsou v Božích očích významná a zároveň je každé nenahraditelné. **Znamená to, že v křesťanském společenství potřebujeme jedni druhé a každý obdržený dar se plně uskutečňuje, je-li sdílen s bratřími pro dobro všech.** (*Katecheze papeže Františka na generální audienci, nám. sv. Petra 1.10.2014 -Převzato z webu České sekce Radio Vaticana*)

Závěrem:

Rozlišujme ve svobodě Božích dětí své osobní charisma. Používejme své obdarování ke službě a k dobru druhých, tak aby vznikaly pokoj a dobro. Duch svatý nemůže být přítomen v hádkách, prosazování se, v pomluvách, ale v lásce.

Na osobní rovině se každý z nás františkánů může křesťansky angažovat podle svého obdarování.

(Příklady: Můžeme se mimo oficiální setkání MBS scházet se skupinou františkánských a jiných chlapů, můžeme iniciovat skupinku v místním bratrském společenství, že se budeme scházet např. k návštěvám galerií či kulturních akcí, někteří z řádových členů si založí svoji modlitební skupinku a pozvou do ní i křesťany z farností, můžeme si jako jednotlivci založit svoji charismatickou skupinku a modlit se s Duchem Svatým, někteří bratři a sestry se mohou domluvit na ochraně přírody ve svém okolí apod.) **Je to naše osobní rozhodnutí ve svobodě Božích dětí.** A františkáni svobodu vytvářejí a podporují.

Něco jiného by však bylo, kdybychom chtěli svoje charisma a své osobní zájmy prosadit pro celé společenství a pod jeho hlavičkou To už podléhá schválení místní rady. A v takovém případě půjde vždy o pokoru dotyčného a nepůjde o prosazování sebe sama, ale čekání na rozhodnutí Ducha. Jsme totiž řád. **Ne vše se přece musí odehrávat pod hlavičkou SFR, nebo za hlavičkou SFR skrývat své osobní zájmy.** Každý máme svobodu projevit své osobní dary na rozličných místech a nechat na Duchu jak nás využije dál. Jde o naše svobodné rozhodnutí.

Luboš Kolafa OFS

PRŮVODCE POČÁTEČNÍ FORMACÍ:

...pod odkazem <https://ciofs.info/wp-content/uploads/2020/03/EN-Formation-Booklet-20171.pdf>

...na stránkách <https://ciofs.info/>

UKÁZKA: Klíčová slova a pravidla Řehole OFS vystihující její celistvost a potřebnost

připravil Fr. Dominic Hession OFM

PROLOG: Napomenutí svatého Františka bratřím a sestrám – číňte pokání

KAPITOLA PRVNÍ: SEKULÁRNÍ FRANTIŠKÁNSKÝ ŘÁD

1. FRANTIŠKÁNSKÁ RODINA – jedna velká rodina sv. Františka – všichni následovníci

2. SEKULÁRNÍ FRANTIŠKÁNSKÝ ŘÁD – zvláštní místo ve Františkánské rodině

3. ŘEHOLE – schválena 1978; předchozí z 1221, 1289, 1883

KAPITOLA DRUHÁ: ZPŮSOB ŽIVOTA

Františkánské povolání je pevně založeno na jednotě s Kristem a Jeho Církví

4. EVANGELIUM – základ Řehole

5. KRISTUS – v bratřích a sestřích, v Písmu, v církvi, v eucharistii

6. CÍRKEV – křest, povolání ke službě i k obnově církve, věrnost papeži

7. POKÁNÍ – obrácení, svátost pokání

8. MODLITBA – soukromá, liturgická, eucharistie

Specifický františkánský rozměr našeho křesťanského života

9. MARIE – napodobujte její sebedarování a vroucně se modlete

10. POSLUŠNOST – plnění povinností povolání v životě – poslušnost Krista

11. CHUDOBA – odtržení od hmotných statků – ubohý Kristus

12. ČISTOTA SRDCE – nesobecká láska pro všechny a otevřené srdce

13. CHARITA – vidět Krista v druhých – ostatní přijímat jako „dary“ od Boha

14. KRÁLOVSTVÍ BOŽÍ – budovat Jeho království – duchovní hodnoty – priorita

Specifické apoštolské služby

15. SPRAVEDLNOST – prosazuje spravedlnost, rozhodnutí podle své víry

16. PRÁCE – jako dar, jako služba druhým

17. RODINA – klid v rodině, věrnost a úcta k životu, péče o děti

18. TVOŘENÍ – respekt ke všemu Božímu stvoření – žádné vykořisťování přírody

19. MÍR – buďte nástroji míru – jako svatý František

KAPITOLA TŘETÍ: ŽIVOT V BRATRSTVÍ

20. ÚROVNĚ BRATRSTVÍ – mezinárodní, národní, regionální, místní

21. MINISTR A RADA – role ministra a rady – animovat/provádět

22. MÍSTNÍ BRATRSTVÍ – zde mají členové „smysl pro církve“ a františkánské povolání

23. PŘIJÍMÁNÍ NOVÝCH ČLENŮ – rozlišit pravost povolání atp.

24. SETKÁNÍ BRATRSTVÍ – povzbudit život v bratrství

25. SPOLEČNÝ FOND – pro potřeby bohoslužby, apoštolátu a dobročinnosti

26. DUCHOVNÍ POMOC – jako znamení jednoty ve františkánské rodině – pastorační a bratrská vizitace

odkaz a výňatek připravil br. Vendelín

Inspirace

Živá krajina

Kdo zodpovídá za to, aby v krajině byl život? Aby půda byla úrodná, plná mikroorganismů, hub a žížal? Aby v povětří poletovali ptáci a po polích běhali zajáci a všude bylo plno hmyzu? Kdo zodpovídá za vsakování vody do krajiny, aby voda zbytečně neodtékala a při větším dešti neodnášela ornici? Máme zákony a vyhlášky, které kontrolují státní orgány (podniky Povodí, Inspekce životního prostředí, vodoprávní úřady, pozemkový úřad, agentura pro zemědělství...). Ty jsou schopny řešit větší věci, ale ne každodenní život v krajině a hlídat každý hektar pozemků. Máme dotace, které nejsou přísně vázány na způsob hospodaření, protože by se mohlo stát, že už nikdo nebude chtít hospodařit. Sociální stát se přece postará o každého... Nejsme v situaci, kdy rodiny existenčně závisely na pár hektarech půdy, několika kravách a hejnu drůbeže. Průmyslové zemědělství nabízí hnojiva a pesticidy, které zajistí vysoké výnosy a zisk. Stát umožňuje nezapočítávat externality, tedy škody, které se páchají na krajině: degradaci půdy, ničení hmyzu, ptáků a živočichů. Ani utužení půdy těžkou technikou se neřeší. Když kolem roku 2018 začalo vysychat prameniště v Březové nad Svitavou, které 120 let zásobuje vodou Brno, odborníci došli k závěru, že na vině je utužená půdy a doporučili místo traktorů používat koně.

Podle naší Listiny základních práv a svobod „vlastnictví zavazuje“ (čl. 11/3). Prvním zodpovědným za krajinu je majitel půdy. Platí to i tehdy, když půdu pronajal. Ví to ale všichni majitelé, připomíná jim to někdo? Ti, kteří na půdě hospodaří, jsou v zajetí konkurence a šetrné hospodaření snižuje zisk. Jsou ale hospodáři, kteří z přesvědčení hospodaří udržitelně a jsou šetrní ke krajině. Ocení je někdo nebo jsou považováni za bláznů?

„Živá krajina“ je ale záležitostí všech lidí, i když nic nevlastní. Zvláště věřící v Boha, který všechno stvořil a předal lidem do péče, tuto povinnost neobejdou. Věřící ve vzkříšeného Krista tuší Jeho přítomnost v každém tvoru: nejen v lidech, ale i v nejmenších mikroorganismech, ptácích a zvířatech. Věří, že směřujeme k době, kdy bude Kristus všechno ve všem.

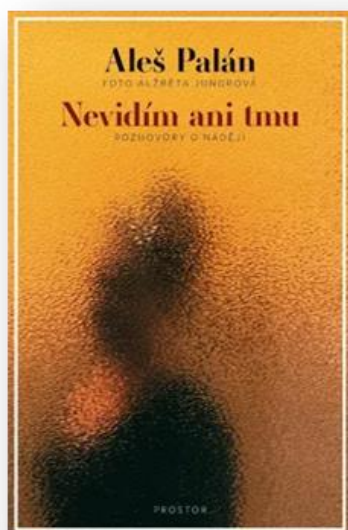
Skrze Krista bylo všechno stvořeno a tak je stvoření také druhem Písma. Kristus všechno proniká, a tak se blíží Boží království. Milovat Krista znamená milovat i krajinu.

Jak začít s obnovou krajiny, aby byla „živá“? Začneme tím, že přijmeme zodpovědnost za krajinu. Strkání hlavy do písku nic neřeší. Najdeme pár lidí, kteří myslí stejně. Vymysleme akci, která lidi zaujme a sjednotí. Někde vysadí alej podél polní cesty a každá rodina zasadí svůj strom. Pozvěme lidi ke kulatému stolu, který bude navrhovat obnovu krajiny. Klíčovou roli by mohli sehrát starosta, myslivci, hasiči, skauti, žáci a studenti, farníci. Mnoho věcí je publikováno, stačí hledat. Pro každý katastr lze objednat studii obnovy, která navrhuje základní prvky, které je třeba udělat.

Kdo jiný by měl vědět o přítomnosti Krista ve stvořeném světě než františkáni. Svatý František byl první z těch, kteří uviděli ve stvořených tvorech, živých i neživých, svoje bratry. Svatý Bonaventura tvrdil, že každé stvoření dosvědčuje, že Bůh je trojjediný (viz Laudato si, čl. 239). I dnešní sekulární františkáni to mají v popisu práce, pro ně by krajina měla být posvátná.

Jiří Šenkýř OFS

Duchovní knihovna

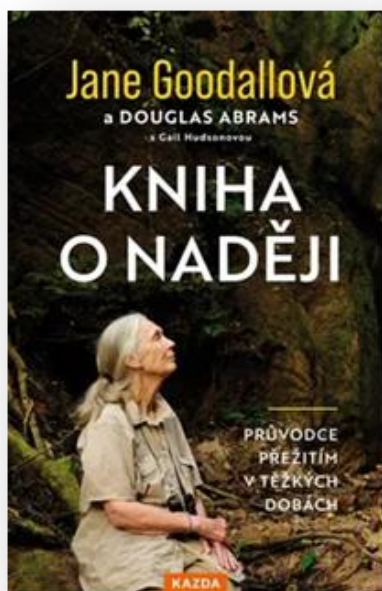

NEVIDÍM ANI TMU

ROZHOVORY O NADĚJI

Málokdo projde životem bez šrámů. Na někoho je toho ale naloženo tolik, že si říkáme, jak to jen může unést?

S šesti ženami, které si v životě vytáhly černého Petra, hovořil známý publicista Aleš Palán. Jsou to rozhovory o těch nejtěžších věcech, jaké mohou člověka potkat, přitom nejsou o bolesti a zklamání. Jsou o síle, která se rodí až v průběhu boje, a o naději, která je pevná tehdy, pokud je zkoušená. A zkoušek ty ženy zažívají celou řadu....

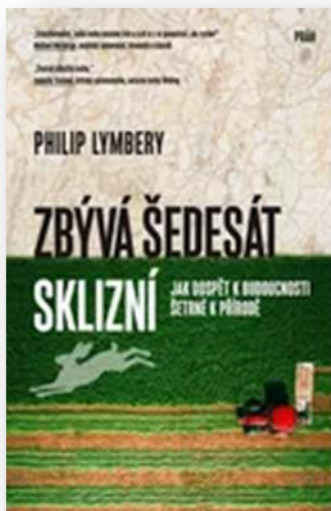

KNIHA O NADĚJI

Průvodce přežitím v těžkých dobách

Jane Goodallová a kol.

Jane Goodallová, přírodovědkyně a průkopnice výzkumu chování zvířat, se už desítky let neúnavně věnuje také ochraně ohrožených živočišných druhů. Již jako třiatdvacetiletá se ikona mladých ochránců přírody vydala do afrického Gombe, aby si splnila svůj sen a studovala tam život divokých zvířat, zejména šimpanzů.

ZBÝVÁ ŠEDESÁT SKLIZNÍ

Průvodní slovo k ekologii františkánů

Dočítám zajímavou knihu, která by mohla zajímat (některé) sekulární františkány. Až se za šedesát let budou lidé ptát, zda něco udělali sekulární františkáni, nevím, co se dozví. Papež František k tomu napsal už dva dokumenty (právě vyšlo Laudate Deum česky)...

Pokoj a Dobro Jirka Šenkýř

Kniha Zbývá šedesát sklizní, jejíž název vychází z mrazivého varování OSN, že světovou půdu můžeme ztratit během jediného lidského života, odhaluje, jak potravinářský průmysl ohrožuje planetu. Jednoduše řečeno, bez půdy nebudou potraviny – konec hry.

br. Jirka Šenkýř k publikaci dodává:

Kniha Zbývá šedesát sklizní (autor Philip Lymbery, vydal Práh 2024, 339 str.) podrobně popisuje celosvětovou situaci průmyslového zemědělství. Organizace OSN pro výživu a zemědělství v roce 2015 uvedla, že „intenzivní rostlinná výroba vyčerpala půdu a ohrozila naši schopnost udržet produkci v budoucnosti“ a že nám skutečně zbývá pouhých šedesát sklizní. Dnešní hospodaření je založené na průmyslových hnojivech a pesticidech. Tím se sice zvyšuje produkce, ale dochází k degradaci půdy. Půda není jen rozpadlá hornina, ale obsahuje půdní organismy (od mikrobů, hub až po žížaly). Půdní organismy, které průmyslové zemědělství hubí, představují čtvrtinu biologické rozmanitosti na Zemi. Zničená půda ohrožuje vsakování vody do země, což v podmínkách ČR představuje velký problém. Do půdy se ukládá oxid uhličitý, avšak degradovaná půda naopak CO² spíše uvolňuje, a tak dochází k zesilování klimatické změny. Stávající způsob hospodaření ničí živočichy v krajině. Velmi je ohrožen hmyz, a přitom bez opylovačů se zemědělství neobejde. Jaké je řešení stávající situace? Zemědělství, které má za jediný cíl zvyšování produkce a tím i zisku, vede svět do záhuby. Chováme se k půdě jako kolonizátoři, kteří se snaží vytěžit maximum. Proto musíme změnit myšlení a stát se správci půdy, kteří chtějí předat budoucím generacím půdu v lepším stavu, než ji sami převzali. Jaký jen rozruch vzbudilo mezi našimi zemědělci nařízení, nechávat malou část půdy ladem, aby se půda regenerovala a mohl se rozmnožit aspoň nějaký hmyz. Stojíme před výzvou přejít na regenerativní zemědělství, které začne napravovat chyby minulosti. Musí omezit „chemii“ a přejít na přirozené prostředky, jako je pastva dobytka a střídání plodin. Část dosud obdělávané půdy by měla zůstat pro „divokou přírodu“, aby ptáci a zvěř měla své přirozené prostředí. Námitka, kterou uslyšíme, je starost o uživení lidstva. Dosud se problém řešil zvyšováním zemědělské výroby: více půdy, více hnojiv, více dobytka. Varovná je situace v Amazonii, kde se kácí deštné pralesy a na nové půdě se pěstuje zejména sója. Sója slouží k výrobě krmných směsí pro dobytek, neboť spotřeba masa celosvětově roste. Moderním řešením je omezení plýtvání potravinami a celkové snížení spotřeby masa. Nové technologie umožňují vyrobit alternativní bílkoviny, které nasytí a mohou mít stejnou chuť jako maso. Zatím však jsou drahé. Proto je potřeba ze strany států podpořit finančně výzkum v této oblasti. Alternativní bílkoviny by snížily počty chovaných zvířat, protože se vyrábí z rostlin. Náhrada živočišného masa masem z rostlin sníží tlak na velkochovy a krmení dobytka krmnými směsmi. Více dobytka by se mohlo pást, protože krávy jsou uzpůsobeny ke spásání rostlin, a ne ke krmení pšenicí a sójou. Navíc se sníží spotřeba antibiotik, bez kterých se velkochovy neobejdou. „Odklon od průmyslového zemědělství, které je náročné na půdu, a od přílišného spoléhání se na živočišnou výrobu, která je náročná na zdroje, umožňuje ohromující oživení přírody“ píše na straně 284 Lymbery v uvedené knize.

(pozn. v Hospodářských novinách 12. 6. 2024 vyšel dvoustránkový rozhovor s autorem knihy)

LAUDATE DEUM

Apoštolská exhortace *Laudate Deum* navazuje na encykliku *Laudato si'* z roku 2015 a papež František v ní bije na poplach kvůli globální klimatické změně. „Svět se hroučí a možná se blíží bodu zlomu,“ varuje před konferencí COP28 v Dubaji. Těm, kdo současný stav životního prostředí zlehčují, předkládá papež fakta, jež dokládají, že za extrémními jevy („nářky země“) stojí člověk a jeho bezohledné zásahy do přírody. Malý počet bohatých zemí má přitom na svědomí větší znečištění, než ti chudí, kteří pak ale musí snášet jeho zhoubné následky. Papež podporuje přechod k obnovitelným zdrojům, kritizuje výlučně technokratický způsob myšlení, varuje před etickými riziky a trvá na potřebě dohody a spolupráce jednotlivých států. Vybízí nás i k důsledné změně životního stylu.

(vydalo Karmelitánské nakladatelství v roce 2024, 55 str.)

k publikaci Jirka Šenkýř OFS (stručný výtah):

Dne 4. října 2023 vydal papež František exhortaci o klimatické krizi *Laudate Deum*. S velkou naléhavostí se v ní papež obrací ke všem lidem dobré vůle.

První část exhortace uvádí projevy klimatické krize a upozorňuje, že „některé projevy krize jsou již nevratné“ (čl. 15) a že hrozba dosažení bodu zlomu je reálná. To znamená, že se blíží doba, kdy nebude možno krizi zastavit a nebude již cesty zpět. Papež připomíná encykliku *Laudato si'* (2015), kdy vysvětloval příčiny ničení životního prostředí. Vidí ji ve způsobu života, který vychází z ideje nekonečného a neomezeného růstu, spoléhá na nové technologie a ignoruje důsledky lidské činnosti. „Všechno, co existuje, přestává být darem, kterého je třeba si vážit...“ (čl. 22). Je děsivé si uvědomit, píše papež, že možnosti rozšíření technologií těm, kdo je znají a umí je též ekonomicky využívat, dávají nepředstavitelnou vládu nad lidským rodem a celým světem. Naše moc totiž během několika málo desetiletí zběsile vzrostla a z nás se staly vysoce nebezpečné bytosti. Ti, kdo s mocí pracují, mají dostatek prostředků, aby ovlivňovali veřejné mínění a uchlácholili občany, kteří mají obavy z ničení životního prostředí. Sama klimatická změna byla tolikrát zpochybňována, že dosud se najdou lidé, kteří nevěří, že se může něco stát a odmítají opatření, které mají krizi zabránit.

Třetí kapitola exhortace má název „Slabiny mezinárodní politiky“. Zde papež navrhuje účinnější světové organizace, které by měly oprávnění pečovat o společné dobro, odstraňovat hlad a bídu a spolehlivě bránit základní lidská práva (čl. 35). Požaduje takové uspořádání, které vychází „zdola“, je postaveno na angažovaných občanech z nejrůznějších zemí, kteří si navzájem pomáhají a podporují se. Mohou nakonec vyvinout tlak na představitele moci (čl. 38).

Ve 4. kapitole papež hodnotí klimatické konference (COP), které se konaly od roku 1992, kdy byla přijata Rámcová úmluva OSN o změně klimatu. Ukazuje, jak málo jsme se posunuli vpřed, když teplota planety stále narůstá.

Pátá kapitola je přípravou na COP 28 v Dubaji v roce 2023. Papež František se chtěl osobně zúčastnit, ale zdravotní problémy mu to neumožnily. Papež zdůrazňuje následující body:

- Přechod k čistým zdrojům energie (větrné a solární elektrárny) nepostupuje dostatečně rychle
- Mít odvahu provést zásadní změny, abychom nedosáhli kritického bodu, odkud již není návratu
- Nestačí spoléhat jen na technická řešení, protože ta nepředstavují zásadní řešení
- Požadavek skoncovat s nezodpovědným zesměšňováním těch, kteří se snaží otázku klimatu řešit
- Zvolit takové formy energetické transformace, které budou účinné, závazné a snadno kontrolovatelné
- Světoví stratégové mají myslet na společné dobro a budoucnost svých dětí

Poslední kapitola exhortace je věnována povzbuzení katolických věřících. „Bohu náleží země a vše, co je na ní“ a proto má člověk odpovědnost vůči zemi. Má zajistit „choulostivou rovnováhu mezi bytostmi tohoto světa“. Nesmí nám být lhostejné, že mnohé druhy vymírají. Máme si vzít příklad z Ježíše, který nás vybízí, abychom byli pozorní ke kráse, která je ve světě. Papež se odkazuje na čl. 100 encykliky *Laudato si* (2015): vzkříšený a oslavený Kristus je přítomný v celém stvoření; proto „se tvorstvo tohoto světa již nejeví jako pouhá přirozená realita, protože Vzkříšený ji tajemně obestírá a orientuje k údělu plnosti. Samy polní květy i ptáci, jež s úžasem nazíral svýma lidskýma očima, jsou teď plni jeho zářivé přítomnosti“.

Závěr exhortace: Jsme spojeni s veškerým tvorstvem, tvoříme univerzální rodinu. Bůh nás tak těsně propojil s okolním světem, že nemůžeme přehlížet pustošení půdy nebo vyhubení nějakého živočišného druhu. Máme se smířit se světem: i když je důležité osobní úsilí každého z nás, zásadní jsou rozhodnutí v národní a mezinárodní politice. Nová kultura vyžaduje úsilí rodin o snížení znečištění, omezení odpadu a uvážlivou spotřebu. Takové rodiny se více začnou ptát, proč politici a mocní tohoto světa nedělají víc.

Článek 73: Tento list nese název „Chvalte Pána“. Neboť když se člověk snaží Boha nahradit, stává se sám pro sebe tím nejhorším nebezpečím“.

Informace a kontakty ohledně Zpravodaje a časopisu Pravá radost - pokoj a dobro

- Pro odběr Zpravodaje mailem pište na adresu: frantisek.chlouba@gmail.com
- Pro odběr Zpravodaje v papírové formě se obračejte na: richterova@cmgpv.cz, se kterou také domluvte příspěvek na poštovné.
- Změny kontaktů a míst, kde se scházíte v MBS - nahlaste petr@tesarici.cz nebo fejk@apha.cz, kteří mají na starost uveřejnění vašich údajů na webové stránky www.sfr.cz
- Máte-li zájem o vytvoření jednoduchých webových stránek o vašem společenství informujte se na adrese info@frantiskani.cz (vaše stránky budou viditelné na adrese www.frantiskani.cz)
- Rádi od vás přijmeme do redakce vaše příspěvky, sdílení, informace o společenství. Příspěvky zasílejte na adresu zpravodajSFR@seznam.cz, nebo lubos.kolafa@kolafa.name
- Redakční přípravy Zpravodaje se účastní národní ministr Vendelín Hájek, Jindřiška Kučerová, Luboš Kolafa a grafickou úpravu a rozesílání má na starosti František Chlouba.

Obsah

Pravá radost - Pokoj a dobro - formační část Zpravodaje

Úvodník

Jako ptactvo nebeské 2

Františkánská spiritualita

Řehole SFŘ článek 4 , život s Božím slovem 2

O pravé duchovní radosti 3

Svědectví a doteky

Kosmologie podle listu Kolosanům 4

Poznáváme české terciáře. František Chlouba 6

Náš milovaný františkánský 11

Podobenka. 12

Pohled 12

Malá zamyšlení 12

Zásmuky, rodinné setkání 13

Formace

Oslava daru stigmat 14

Jednotní v různosti 15

Františkánská svoboda 17

Průvodce počáteční formací 18

Inspirace

Živá krajina 20

Duchovní knihovna

Nevidím ani tmou 21

Kniha o naději 21

Zbývá šedesát sklizní 22

Laudate Deum – Apoštolská exhortace 23

Uzávěrka dalšího čísla Zpravodaje bude 10. 9. 2024.

Národní bratrské společenství Sekulárního františkánského řádu v České republice

Kapucínské náměstí 303/5, 602 00 BRNO

email: info@sfr.cz

IČO: 00676560

htt://www.sfr.cz